

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

28 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către inculpată și avocatul acesteia, Răileanu Petru, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 iulie 2016, în cauza penală privind-o pe

Medvedevscaia Svetlana Xxxxxxx, născută la xxxxxxxxxxxxxxxx, originară și domiciliată în mun. Xxxxxxx, str. Xxxxxxxxxxxxxxxxxx ap. xxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 30.04.2014-28.12.2015
2. instanța de apel: 11.02.2016-06.07.2016
3. instanța de recurs: 25.05.2017-28.06.2017

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 28 decembrie 2015, Medvedevscaia Svetlana Xxxxxxx a fost recunoscută vinovată în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, stabilindu-i pedeapsă 5 ani închisoare, fără amendă.

Conform art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni i-a fost adăugată parțial la pedeapsa aplicată, pedeapsa neexecutată stabilită prin decizia Curții de Apel Chișinău din 11 noiembrie 2014, numindu-i pedeapsă definitivă de 7 ani închisoare, fără amendă, cu executare în penitenciar pentru femei, de tip semiînchis.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat, că Medvedevscaia S. la data de 20 octombrie 2013, în jurul orei 18:20, în comun acord cu alte persoane nestabilite de către organul de urmărire penală, având scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, aflându-se pe teritoriul pieții "Agro Mondial", din str. Ginta Latină nr. 18, mun. Chișinău, în mod deschis au sustras de la Sinescu N., telefonul mobil de model "Motorola", la prețul de 200 lei, în care era activată cartela SIM cu nr. "xxxxxxx", o geantă din materie de culoare neagră, la prețul de 75 lei, în care se afla o perche de ochelari la prețul de 300 lei, bani în sumă de 50 lei, încărcătorul telefonului la prețul

de 50 lei, cheile de la apartament, astfel cauzându-i părții vătămate prejudiciu material în proporții considerabile, în sumă totală de 675 lei.

Acțiunile lui Medvedevscaia S. au fost încadrate în baza art. 187 alin. (2) lit. b) f) Cod penal - *jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane săvârșită de două sau mai multe persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Sentința menționată a fost atacată cu apeluri de către inculpată și avocații acesteia Sofroni S. și Răileanu P., care au solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei potrivit modului stabilit pentru prima instanță și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpata, Medvedevscaia S., să fie achitată de săvârșirea infracțiunii imputate.

În motivarea apelurilor au invocat:

- concluziile primei instanțe referitor la vinovăția inculpatei sunt bazate pe presupuneri, contrar prevederilor art. 101 Cod de procedură penală;

- declarațiile părții vătămate și a martorilor Breus T., Bîrnat I., puse la baza sentinței de condamnare, nu au fost apreciate corect de către prima instanță;

- inculpata nu a recunoscut vina și nu a comis acțiunile imputate ei.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 iulie 2016, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate de către inculpată și avocatul acesteia, Sofroni S., apelul declarat de către avocatul Răileanu P. în numele inculpatei a fost respins ca fiind depus peste termen cu menținerea sentinței.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat, că prima instanță a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării, just a stabilit vinovăția inculpatei în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a notat, că vina inculpatei în comiterea infracțiunii imputate se confirmă prin declarațiile părții vătămate Sinescu N., a martorilor Breus T., Bîrnat I. și prin materialele cauzei: procesul-verbal de confruntare (f.d. 88-89 v. 1); ordonanța și procesul verbal de ridicare din 20 octombrie 2013 (f.d. 29-30 v. 1); procesul-verbal de examinare a corpului delict din 15 februarie 2014 (f.d. 31-32 v. 1); ordonanța și procesul-verbal de ridicare din 19 martie 2014 (f.d. 80-81 v. 1); procesul-verbal de examinare a obiectului din 29 martie 2014 (f.d. 78 v. 1); ordonanța de recunoaștere a corpurilor delict din 29 martie 2014 (f.d. 84 v. 1); procesul-verbal de examinare a obiectului din 29 martie 2014 (f.d. 82 v. 1).

Instanța de apel a menționat, că sentința atacată cuprinde elementele definatorii a condamnării inculpatei, fapt prevăzut în art. 394 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, iar probele prezentate în ședința de judecată și puse la baza sentinței de condamnare, au fost obținute în condițiile legii, fiind admisibile conform prevederilor art. 95 Cod de procedură penală, respectiv apreciate de către instanța de judecată în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

În atare situație, instanța de apel a stabilit, că concluziile primei instanțe privind determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei

prejudiciabile săvârșite de către inculpată și semnele componenței de infracțiuni în baza art. 187 alin. (2) lit. b) și f) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a menționat, că termenul limită pentru declararea apelului suplimentar a avocatului Răileanu P. în numele inculpatei, împotriva sentinței din data de 28 decembrie 2015 este ziua de 27 mai 2016, deoarece apărătorul înlocuit a primit copia de pe apelul declarat de inculpată la data de 11 mai 2016.

În asemenea condiții, instanța de apel a concluzionat, că apelul avocatului Răileanu P., a fost declarat la 13 iunie 2016 (f.d. 145 v. 2), adică după 17 zile de la data expirării termenului prevăzut de lege, prin urmare acesta a fost respins ca declarat peste termen.

Astfel, instanța de apel a reținut, că la aprecierea categoriei și măsurii de pedeapsă, în conformitate cu prevederile art. 61, 75 Cod penal, prima instanță a ținut cont de gradul prejudiciabil și pericolul social al infracțiunii comise, de persoana inculpatului, de circumstanțele cauzei ce atenuază sau agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra vinovatului.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recursuri ordinare de către inculpată și avocatul acesteia, Răileanu P., prin care solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată. În motivarea recursurilor au invocat argumente similare cu cele invocate în apel.

În drept, avocatul Răileanu P. își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 15) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate, solicitând respingerea acestora, deoarece recurenții își motivează recursul prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, astfel motivele de reapreciere a probelor nu se conțin în temeiurile prevăzute de alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală. Mai mult, criticile formulate de aceștia nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii recurate, ca fiind ilegală, iar reaprecierea probelor în modul propus de către autor nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

8.1 Cu referire la recursul declarat de către avocatul Răileanu P. în numele inculpatei.

Autorul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 15) Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, *în cazul în care instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză.*

Opozant criticilor invocate de către recurent sub aspectul menționat mai sus, Colegiul relevă, că în cauza dată potrivit soluției adoptate de către instanța de apel, a fost respins ca depus peste termen apelul declarat de către apărătorul Răileanu P. în numele inculpatei. De menționat este și faptul, că în apelul (f.d. 146-151 v. 2) declarat de către avocatul Răileanu P., respins de către instanța de apel ca depus peste termen, au fost invocate argumente ca și în apelul declarat de către Sofroni S. (f.d. 93-96 v. 2) care a fost respins ca nefondat.

În asemenea situație, soluția de respingere a apelului ca depus peste termen nu implică o verificare a hotărârii atacate, întrucât instanța de apel nu poate proceda la o verificare de fapt și de drept a acesteia decât în cadrul unui apel exercitat în mod legal (*a se vedea pct. 16 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție, nr. 22 din 12.12.2005, Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel*).

În conformitate cu prevederile art. 402 alin. (1) Cod de procedură penală, termenul de apel este de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale. Prin urmare, în cauza deferită judecării, termenul limită de declarare a apelului era de până la 12 ianuarie 2016, însă apărătorul inculpatei, Răileanu P., a depus apel la data de 13 iunie 2016 (f.d. 146 v. 2), adică peste termenul prevăzut de lege. În atare împrejurări, Colegiul consideră întemeiată soluția adoptată de către instanța de apel privind respingerea apelului declarat de către avocatul Răileanu P., ca fiind depus peste termen, **în contextul în care apărătorul nici nu a solicitat repunerea în termen a apelului și nici nu a invocat careva motive întemeiate privind declararea apelului peste termen.**

Totodată, instanța de recurs constată, că autorul recursului nu invocă argumente întemeiate sub aspectul netemeinicii soluției adoptate de către instanța de apel în partea respingerii apelului ca depus peste termen, însă invocă critici în recursul declarat, ce vizează probele administrate la caz și dezacordul cu concluziile de condamnare a inculpatei, Medvedevscaia S., pentru comiterea infracțiunii imputate acesteia.

Cu referire la pct. 15) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul evidențiază că norma dată prevede că, în cazul în care instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză.

Însă, recurentul nu a menționat care anume normă de drept aplicată în hotărârea atacată, instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a

constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului, menționând caz din jurisprudența CEDO ce nu are relevanță cu cauza respectivă.

În viziunea Colegiului penal, instanța de apel s-a expus asupra tuturor argumentelor, elucidând faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, pătrunzând în esența problemei de fapt și de drept, cercetând amănunțit aspectele învinuirii înaintate și a apreciat conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală fiecare probă, iar în concluziile sale a motivat admiterea probelor.

Astfel, instanța de recurs statuează că, nu se constată prezența a careva dubii privind nevinovăția inculpatelor, în săvârșirea acțiunilor incriminate acesteia.

În consecință, Colegiul statuează, dat fiind faptul că argumentele invocate de către apărătorul inculpatei, Răileanu P., nu au constituit obiect de cercetare în ordine de apel, pe motiv că nu a fost sesizată instanța de apel în mod legal, criticile invocate de către acesta, nu pot fi verificate din punctul de vedere al temeiniciei și legalității lor în procedura recursului ordinar.

Având ca temei cele menționate, Colegiul conchide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat de către avocatul Răileanu P. în numele inculpatei, ca fiind vădit neîntemeiat.

8.2 Cu referire la recursul declarat de către inculpata Medvedescaia S.

Din conținutul recursului declarat de către autorul acestuia, Colegiul penal atestă, că se semnalează incidența temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume: *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția;*

În continuare, referitor la cazul de casare semnalat prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume – *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția,* Colegiul specifică, că este incident temeiul pentru recurs menționat mai sus, în cazul când nu s-a motivat întemeiat hotărârea judecătorească. Este necesar ca hotărârea pronunțată să fie motivată atât în fapt, cât și în drept și să se expună la argumentele esențiale invocate în apel.

Rezultând, din motivarea recursului declarat, se reține că autorul invocă ca eroare de drept incidentă temeiului pentru recurs menționat supra, faptul că instanța de apel a preluat concluzii și argumente din sentință, considerând că instanțele de fond totuși nu au motivat întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunilor imputate inculpatei la caz. La acest capitol, Colegiul penal menționează, că cerința de motivare a hotărârilor judecătorești adoptate nu impune obligația de a se referi la fiecare argument înaintat de către părți și a prezenta un răspuns detaliat acestora (a se vedea Van de Hurk c. Olandei (19 aprilie 1994) și Burg c. Franței). Modul în care obligația de a aduce motive se aplică în funcție de natura deciziei și trebuie stabilit în

lumina circumstanțelor cauzei (*Ruiz Torija c. Spaniei și Hiro Balani c. Spaniei*, hotărâri din 09 decembrie 1994, și *Helle c. Finlandei*, hotărâre din 19 decembrie 1997).

Elocvent în acest sens, sunt și considerentele Curții Europene și anume în situația în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță. (*Garcia Ruis c. Spaniei, Heile c. Finlandei*).

Mai mult instanța de recurs se va expune detaliat referitor la pretinsa încălcare de procedură, precum că procesul verbal de confruntare din data de 19 martie 2014, a fost efectuat fără prezența apărătorului. Astfel de menționat este faptul, că procesul verbal de confruntare a avut loc la data de 19 martie 2014 (*audierea a început la orele 12:35 și s-a încheiat la ora 13:00 (f.d. 88 v. 1)*), iar inculpata a fost reținută de către organul de urmărire penală la 19 martie 2014 (*din procesul verbal (f.d. 91 v. 1) început la ora 11:30, finisat la ora 11:45*), prin urmare în prezența apărătorului Chișcă Maxim (*mandat f.d. 90 v. 1*), inculpatei Medvedevscaia S. i-au fost aduse la cunoștință și explicate drepturile și obligațiile bănuितului fapt confirmat prin procesul verbal din data de 19 martie 2014 (*început la ora 11:45, finisat la ora 11:55 (f.d. 92 v. 1)*).

În asemenea condiții, Colegiul penal stabilește, că criticile formulate în acest sens de către recurent, urmează a fi apreciate ca fiind neîntemeiate, deoarece înaintea începerii confruntării, inculpatei i-au fost explicate drepturile și obligațiile acesteia în prezența apărătorului, în calitate de bănuितă, prin urmare inculpata cunoștea faptul că avea dreptul în cadrul confruntărilor să fie asistată de un apărător, mai mult după ce a fost întocmit procesul verbal de confruntare, acesta a fost citit în glas, iar la întrebările organului de urmărire penală privind depunerea a careva cereri sau demersuri, referitoare la dezacordul inculpatei cu acesta, astfel de cereri nu au parvenit fapt confirmat prin semnătura acesteia (f.d. 89 v. 1).

Totodată, din procesul-verbal de confruntare (f.d. 88-89 v. 2) reiese, că anume partea vătămată arată direct la Medvedevscaia S., că aceasta i-a luat telefonul din mână în timp ce încerca să telefoneze unei persoane, după care inculpata l-a ascuns, declarații ce coroborează și cu procesul-verbal de recunoaștere a persoanei (f.d. 85-85 v. 1), unde partea vătămată fără careva dubii a recunoscut-o pe inculpată, declarând "recunosc persoana ce ține în mână cartonașul cu nr. 5 (Medvedevscaia S.), persoană care la data de 20 octombrie 2013 în jurul orei 18:20 mi-a sustras telefonul în mod deschis".

Ce ține de vinovăția inculpatei, Colegiul penal ține să menționeze, că instanțele de judecată ierarhic inferioare just au apreciat probele prezentate atât de partea apărării cât și de cea a acuzării. Astfel, argumentele invocate de către recurentă privind nevinovăția sa de cele incriminate, instanța de recurs concluzionează, că susținerile, că inculpata nu este vinovată, din punct de vedere penal, de săvârșirea

infracțiunii imputate, **nu echivalează cu achitarea acesteia**, devreme ce probele prezentate și menționate la **pct. 5** al prezentei decizii în sprijinul învinuirii, administrate și apreciate de prima instanță - relevante în cuprinsul sentinței, verificate în ședința instanței de apel, dovedesc cu certitudine săvârșirea infracțiunii respective de către inculpată. Prin urmare, această versiune nu are acoperire probatorie, fiind combată complet prin împrejurările stabilite și probele administrate în cauză, fapt apreciat ca o tentativă de a evita răspunderea penală, pentru fapta săvârșită.

Astfel, instanța de apel a procedat la o corectă încadrare în drept, a faptei comise de către inculpată, care întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute în art. 187 alin.(2) lit. lit. b), f) Cod Penal, *jaful*, adică, *sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită de mai multe persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*, concluzionând în mod justificat că, în acțiunile inculpatei sunt prezente atât elementele ce caracterizează latura obiectivă a infracțiunii imputate, cât și a celei ce caracterizează latura subiectivă a acestei infracțiuni.

Totodată, Colegiul reține faptul că, argumentele invocate de recurent au fost obiect de studiu la judecarea cauzei în instanța de apel, deoarece sunt identic formulate în apel și recurs.

În concluzie, rezumând cele expuse mai sus, constatând că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită, cu efectuarea unei încadrări juridice a acțiunilor comise de către inculpată, nefiind identificate de instanța de recurs careva erori judiciare, ce ar putea servi drept temei de casare a hotărârilor judecătorești atacate, Colegiul penal consideră ca fiind vădit neîntemeiate criticile formulate de către inculpată în recursul ordinar declarat la caz.

Astfel, odată ce recursurile de pe rol sânt vădit neîntemeiate, acestea urmează a fi declarate inadmisibile.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către inculpată și avocatul acesteia, Răileanu Petru, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 iulie 2016, în cauza penală privind-o pe **Medvedevscaia Svetlana Xxxxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 13 iulie 2017.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie